

Sygn. akt VII U 1469/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Adrianna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2014 r. w Gdańsku

sprawy E. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek odwołania E. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 16 kwietnia 2013 r. nr (...)

1. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej E. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od dnia 01 grudnia 2012r. na stałe;
2. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji.

Sygn. akt VII U 1469/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 kwietnia 2013 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonej E. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową z powodu uznania przez Komisję Lekarską ZUS, orzeczeniem z dnia 25 marca 2013 r., iż ubezpieczona jest zdolna do zatrudnienia.

Od przedmiotowej decyzji odwołanie wniosła ubezpieczona, uznając ją za krzywdzącą. W uzasadnieniu wyjaśniła, iż straciła zdrowie podczas pracy zawodowej, jej stan zdrowia nie polepszył się od zakończenia okresu pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Uprawiona była do grudnia 2010r.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zaprezentowane w treści zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona E. K. urodzona w dniu (...), z zawodu technik chemik, w dniu 13 grudnia 2012 roku złożyła do pozwanego organu wnioski o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Ubezpieczona pobierała świadczenie rentowe z tytułu częściowej niezdolności do pracy związku z chorobą zawodową do dnia 30 listopada 2010 roku.

Kwestia prawa wnioskodawczyni do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową była już przedmiotem postępowania sądowego. Wyrokiem z dnia 22 września 2011 roku w sprawie o sygnaturze akt : VII U 1631/11 Sąd Okręgowy w Gdańsku, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonej od decyzji pozwanego organu z dnia 27 lutego 2011 roku nr E (...) odmawiającej skarżącej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na dalszy okres.

Na mocy decyzji z dnia 04 listopada 1998 roku Państwowego Terenowego Inspektora Sanitarnego w G. stwierdzono u wnioskodawczyni chorobę zawodową w postaci wirusowego zapalenia wątroby typu B.

Decyzją z dnia 30 listopada 2012 roku Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w G. stwierdził u E. K. chorobę zawodową w postaci zatrucia ostrego lub przewlekłego lub w ich następstwie wywołanego przez substancje chemiczno-toksyczne uszkodzenia wątroby.

okoliczności bezsporne, vide: akta rentowe : wniosek rentę z tytułu niezdolności do pracy- k. 1-3, decyzja Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego z dnia 30.11.2012 r. – k. 5, decyzja Państwowego terenowego Inspektora sanitarnego w G. z dnia 04.11.1998 r. – k. 9, decyzja pozwanego z dnia 12.12.2008 r. – k. 149,

W związku z wnioskiem ubezpieczonej o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową stan zdrowia skarżącej oceniany był przez lekarza orzecznika pozwanego. W opinii lekarskiej z dnia 07 lutego 2013 roku po zasięgnięciu opinii specjalistycznej lekarza konsultanta hepatologa, lekarz orzecznik pozwanego rozpoznając u ubezpieczonej niealkoholowe stłuszczeniowe zapalenie wątroby (NASH), zakażenie HBV w wywiadzie oraz zespół jelita drażliwego uznał, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy z powodu choroby zawodowej. .

Od wspomnianego orzeczenia lekarza orzecznika sprzeciwiła ubezpieczona. W związku z jego złożeniem Komisja Lekarska w opinii lekarskiej z dnia 25 marca 2013 roku dokonując tożsamego rozpoznania co lekarz orzecznik stwierdziła, iż obecny stan zdrowia skarżącej nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 16 kwietnia 2013 roku pozwany odmówił przyznania E. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, powołując się na fakt, iż komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 25 marca 2013 r. nie stwierdziła niezdolności ubezpieczonej do pracy w związku z chorobą zawodową.

okoliczności bezsporne, vide: akta rentowe : orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 07.02.2013r. karta bez numeru plik renta wraz z opinią lekarza orzecznika z dnia 07 lutego 2013 r. – k. 121 dokumentacji medycznej, opinia lekarza konsultanta hepatologa k. 116 -119 dokumentacji medycznej, sprzeciw wnioskodawczyni z dnia 28 lutego 2013 r. – k. 122 dokumentacji medycznej, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 25.03.2013r. karta bez numeru plik renta wraz z opinią Komisji Lekarskiej z dnia 25 marca 2013 r. – k. 125-127 dokumentacji medycznej, decyzja pozwanego z dnia 16 kwietnia 2013 r. – nienumerowane karty akt rentowych

W celu ustalenia, czy stan zdrowia strony wskazuje, że jest ona nadal po dniu 22 września 2011 roku całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, a jeśli nastąpiła poprawa to należy wskazać na czym polega istotna poprawa jej stanu zdrowia w stosunku do stanu jaki był podstawą do przyznania uprzedniej grupy inwalidzkiej lub uznania niezdolności do pracy konieczne były wiadomości specjalne, zatem Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych: hepatologa oraz specjalisty medycyny pracy.

dowód: postanowienie Sądu z dnia 09 sierpnia 2013 r. – k. 18 akt sprawy

Biegli rozpoznali u wnioskodawczynie następujące schorzenia:

1. przewlekłe toksyczne zapalenie wątroby
2. stan po przebyłym zapaleniu wątroby HBV
3. choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa
4. zespół jelita drażliwego
5. zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa
6. choroba refluksowa GERD I st.

Biegły hepatolog na podstawie przeprowadzonego badania lekarskiego, analizy dokumentacji lekarskiej, dokumentacji orzeczniczej i akt sprawy oraz po zapoznaniu się z wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 22 września 2011 roku, mając na uwadze stan wątroby skarżącej, który wskazuje na jej trwale uszkodzenie uznał, iż wnioskodawczynie jest w dalszym ciągu po dniu 22 września 2011 roku częściowo niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową. Biegły wyjaśnił, iż w przebiegu wciąż aktywnej choroby wątroby, która była przyczyną orzekania niezdolności skarżącej do pracy nie nastąpiła poprawa. W jego ocenie stałe niszczenie komórek wątrobowych, stłuszczenie i włóknienie wątroby są przyczyną powolnego pogarszania sprawności organizmu wnioskodawczynie wskutek upośledzenia przepływu krwi przez wątrobę i ubytek sprawnych komórek wątrobowych. Biegły wyjaśnił, że powyższe powoduje pogorszenie wydolności fizycznej wnioskodawczynie. Wpływa nadto na mniejszą zdolność wątroby do odtruwania organizmu z substancji toksycznych, pochodzących z przewodu pokarmowego i środowiska zewnętrznego. Zasadniczym objawem takiego stanu wątroby jest uczucie przewlekłego zmęczenia, nietolerancja wielu potraw (niezależnie od refleksu żołądkowo – przełykowego i jelita drażliwego). Biegły hepatolog ocenił, iż stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawczynie jest dość znaczny i nie ma możliwości przywrócenia jej niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, ponieważ jak wynika z opinii biegłego choroba ubezpieczonej trwa wiele lat, postępuje powoli. Biegły nadmieniał przy tym, że uruchomione przez zakażenia HBV i toksyny ze środowiska pracy mechanizmy immunologiczne i biochemiczne wciąż negatywnie oddziałują na wątrobę ubezpieczonej, czego dowodem jest rozpad komórek wątrobowych, stłuszczenie i włóknienie wątroby. Zdaniem biegłego rokowania co do wyleczenia skarżącej są niekorzystne. Dlatego częściowa niezdolność do pracy ma charakter trwały. Ponadto, w ocenie biegłego stan wątroby skarżącej jak również jej stan ogólny nie uległ poprawie. Biegły zwrócił także uwagę na fakt, iż Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 25 marca 2013 roku podała, że u ubezpieczonej nie występują kliniczne objawy niewydolności wątroby. W związku z powyższym biegły wyjaśnił, że gdyby wystąpiły objawy niewydolności wątroby, wówczas wnioskodawczynie byłaby niezdolna do pracy całkowicie. Biegły wskazał także, że przyczyną orzeczenia (14 grudnia 1998 roku) 30 % uszczerbku na zdrowiu była choroba zawodowa – wirusowe zapalenie wątroby typu B. Natomiast w 2010 roku i 2011 roku przyczynę utrzymującej się choroby wątroby poddano w wątpliwość. Wysłano podejrzenie toksycznego uszkodzenia wątroby (nie kwestionując przebytego w przeszłości wzw typu B), które potwierdzono w badaniach klinicznych w 2010 roku. Na tej podstawie orzeczono w dniu 30 listopada 2012 roku chorobę zawodową o innej etiologii – toksyczne uszkodzenie wątroby, która nałożyła się na skutki przebytego zapalenia wątroby typu B, albo też była już w 1998 roku samodzielną przyczyną uszkodzenia wątroby. Zdanie biegłego rozstrzygnięcie w/w kwestii nie jest obecnie możliwe. Biegły wyjaśnił przy tym, iż choroba wątroby była podstawą przeczenia ustalenia 30 % uszczerbku na zdrowiu niezależnie od tego, czy była spowodowana zakażeniem HBV, czy też przewlekłym zatruciem chloroformem. Nastio podkreślił, że zmiana kwalifikacji choroby zawodowej nie była spowodowana inną, zasadniczą patologią wątroby, bowiem skutkiem zakażenia HBV, jak i skutkiem oddziaływania toksyn na wątrobę jest przede wszystkim rozpad komórek wątrobowych i uwalnianie zawartych w nich enzymów (min AST i ALT), z dalszymi tego skutkami pod postacią włóknienia, albo

stłuszczenie z włóknieniem wątroby. W związku z powyższym zdaniem biegłego nie powstała nowa przesłanka do orzekania po raz drugi procentowego uszczerbku na zdrowiu.

dowód: akta spraw: opinia biegłego sądowego hepatologa – k. 27-29

W opinii biegły sadowy lekarz medycyny pracy uznał, że rozpoznane u skarżącej zmiany chorobowe czynią ją nadal po dniu 22 września 2011 roku okresowo, częściowo niezdolną do pracy na okres do 22 września 2015 roku. W uzasadnieniu swej opinii biegły podkreślił, że ubezpieczona ma nałożone na siebie dwie choroby zawodowe: wirusowe zapalenia wątroby typu B i toksyczne uszkodzenie wątroby czynnikami chemicznymi. Zdaniem biegłego ocena stopnia zaawansowania w/w uszkodzenia wątroby, łącznie przez oba czynniki, wskazuje, iż choroba jest nadal aktywna, struktury wątroby są istotnie uszkodzone, a proces stłuszczenia i włóknienia narządu wyraźny. Biegły podkreślił, iż rokowania co do dalszego przebiegu jest niepewne i nie można oczekiwać wyzdrowienia, choć, jak wskazał biegły proces choroby może również zatrzymać się na obecnym etapie i przebiegać stabilnie. Zdaniem biegłego lekarza medycyny pracy aktualnie nie stwierdza się poprawy stanu zdrowia skarżącej w stosunku do uprzedniego orzeczenia i uznania 30 % uszczerbku na zdrowiu, bowiem nadal utrzymuje się on na takim poziomie. Przesłanką ponownego określenia uszczerbku na zdrowiu byłoby dalsze pogorszenie stanu zdrowia i np. rozpoznanie dokonanej marskości wątroby. Biegły nadmienił także, że oba czynniki: wirusowy i chemiczny należy traktować nierozdzielnie jako sprawcze czynniki choroby zawodowej, w zakresie uznania łącznie 30 % trwałego uszczerbku na zdrowiu i częściowej niezdolności do pracy.

dowód: akta spraw: opinia biegłego sądowego lekarza medycyny pracy- k. 32-33

Strony nie wniosły zastrzeżeń do opinii sporządzonych przez w/w biegłych.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych pozwanego, dokumentacji lekarskiej ZUS, oraz na podstawie aktach sądowych toczącej się przed Sądem Okręgowym spraw o sygnaturze :VII U 163/11 których prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw, by odmówić im wiarygodności.

Ocenę stanu zdrowia ubezpieczonego Sąd oparł o opinie wydane przez powołanych w sprawie biegłych. Sąd uznał je za miarodajne źródło wiedzy w zakresie wymaganych wiadomości specjalnych. Opinie zostały sporządzone w sposób rzeczowy i konkretny, zawierają jasne, logiczne i przekonujące wnioski. Zostały one uzasadnione w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych. Opinie te zostały wydane po dokonaniu oględzin i badaniu ubezpieczonej, analizie przedłożonej przez nią dokumentacji lekarskiej i w oparciu o wyniki badań znajdujące się w aktach ZUS. Wyczerpująco zostały opisane stwierdzone u ubezpieczonej schorzenia i ich wpływ na jej zdolność do pracy. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłych, uznając, iż stanowią one wiarygodną podstawę do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Nie bez znaczenia pozostał fakt, iż ostatecznie opinie biegłych sądowych zgodnie wskazywały, iż ubezpieczona jest nadal częściowo niezdolna do pracy w związku ze stwierdzonymi chorobami zawodowymi .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej E. K. jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tj. Dz. U. z 2009 r. nr 167, poz. 1322 ze zm.), z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Według treści art. 17 ust. 1 wskazanej ustawy, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego,

do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

W myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. 1440 j. t.), dalej: ustawa, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub nie później niż 18 miesięcy od ich ustania.

Zgodnie zaś z treścią art. 12 ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z brzmienia art. 12 ustawy wyraźnie wynika, że do stwierdzenia niezdolności do pracy nie jest wystarczające samo występowanie naruszenia sprawności organizmu (choroby), lecz jednocześnie naruszenie to musi powodować całkowitą lub częściową utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nie rokując odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było to czy ubezpieczona jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową. Pozostałe przesłanki niezbędne do przyznania postulowanego świadczenia nie stanowiły przedmiotu sporu między stronami.

W celu ustalenia, czy stan zdrowia strony wskazuje, że jest ona nadal po dniu 22 września 2011 roku całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy należy uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychiczne, datę powstania ustalonego stopnia niezdolności do pracy, trwałość lub przewidywany okres niezdolności do pracy, związek przyczynowy niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami zaistniałego wypadku lub stwierdzonej choroby zawodowej ; a jeśli nastąpiła poprawa to należy wskazać na czym polega istotna poprawa jej stanu zdrowia w stosunku do stanu jaki był podstawą do przyznania uprzedniej grupy inwalidzkiej lub uznania niezdolności do pracy konieczne były wiadomości specjalne, zatem Sąd na mocy art. 279, 284 i 292 k.p.c. przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych hepatologa oraz specjalisty medycyny pracy. Opiniujący w sprawie biegli byli zgodni co do tego, iż istnieją przesłanki uzasadniające uznanie ubezpieczonej za nadal częściowo niezdolną do pracy w związku ze stwierdzonymi chorobami zawodowymi. Co za tym idzie – nie sposób zgodzić się z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 25 marca 2013 r. w zakresie braku niezdolności do pracy ubezpieczonego oraz wydaną na jej podstawie decyzją pozwanego o odmowie przyznania ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Powołani w sprawie biegli zgodnie ustalili, że aktualny stan zdrowia skarżącej wskazuje, iż jest ona częściowo niezdolna do pracy w związku z rozpoznanymi chorobami zawodowymi: wirusowym zapaleniem wątroby typu B oraz toksycznym uszkodzeniem wątroby czynnikami chemicznymi. Orzekając w przedmiotowej sprawie i przyznając wnioskodawczyni przedmiotowe świadczenie Sąd oparł się przede wszystkim na opinii biegłego sądowego hepatologa, uznając, iż jest to biegły ze specjalizacji adekwatnej do wiodącego schorzenia ubezpieczonej. Podkreślenia wymaga

iż w/w biegły uznał, iż w przypadku skarżącej nie ma możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności organizmu w drodze leczenia czy rehabilitacji, z uwagi na fakt, iż choroba wnioskodawczyni trwa wiele lat i powoli postępuje.

Nie uszło uwadze Sądu, iż powołani w sprawie biegli w sposób odmienny określili czasookres niezdolności do pracy wnioskodawczyni: biegły hepatolog stwierdził, iż częściowa niezdolność do pracy ma charakter stały, podczas, gdy biegły specjalista medycyny pracy uznał, że ubezpieczona jest niezdolna do pracy do 22 września 2015 roku. Ustalając okres niezdolności do pracy Sąd oparł się zatem na miarodajnej w jego ocenie opinii biegłego sądowego hepatologa. W/w biegły w sposób jednoznaczny wskazał, że rokowania co do wyleczenia ubezpieczonej są niekorzystne oraz, że należy raczej spodziewać się pogorszenia stanu zdrowia skarżącej. Powyższe uzasadnia przyznanie wnioskodawczyni świadczenia rentowego na stałe. Podkreślenia wymaga, że także biegły sądowy, specjalista medycyny pracy wskazywał, iż rokowania co do dalszego przebiegu choroby są niepewne i nie można oczekiwać wyzdrowienia.

Sąd zatem przyjął w niniejszej sprawie za podstawę rozstrzygnięcia opinie powołanych w sprawie biegłych dzielając wnioski ich opinii co do tego, że stan zdrowia ubezpieczonej powoduje nadal częściową niezdolność do pracy w związku z chorobą zawodową na stałe.

W tym miejscu zauważyć również należy, że specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd – który nie posiada wiadomości specjalnych – tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Kryteria oceny tego dowodu stanowią również: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanych w nich stanowisk oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich ocen.

Podsumowując, z przytoczonych względów, Sąd nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłych sądowych i w związku z powyższym, na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego uznał, iż skarżąca E. K. jest częściowo niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową i tym samym spełnia warunki do przyznania prawa do świadczenia rentowego w postaci renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Działając zaś na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy, Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń co do kwestii niezdolności ubezpieczonej do pracy, mającego wpływ na prawo do wnioskowanego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz cytowanych powyżej przepisów, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję pozwanego organu rentowego z dnia 16 kwietnia 2013 r., przyznając ubezpieczonej E. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, od dnia 01 grudnia 2012 r. tj. od pierwszego dnia miesiąca w którym ubezpieczona złożyła wniosek o przedmiotowe świadczenie - na stałe, nie stwierdzając jednocześnie z przyczyn wskazanych wyżej podstaw do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji na podstawie art. 118 ust. 1a wnioskując a contrario.

/-/ SSO Monika Popielińska